

เทศน์เช้า วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราไปหาธรรมะใช้ใหม่ ธรรมะคือความสงบ เราเข้าใจว่าธรรมะคือความสงบ ความสงบของใจมีความสุขมาก เราก็อยากมีความสุข เราไม่อย่างมีความวุ่นวายเลย เราปฏิเสธความวุ่นวายเพราะเราก็เบื่อความวุ่นวายอยู่แล้วทำไมจะต้องมาเจอความวุ่นวายอีก

มันต้องคิดว่าเหมือนกับเรา เห็นไหม สภาวะแวดล้อมถ้าเราไม่รักษาภาวะแวดล้อมไปมันก็จะเสียหายไปข้างหน้า นี่ก็เหมือนกันถ้าเราไม่คิด เราไม่ปกป้องของเรา ต่อไปข้างหน้ามันก็จะมีความเสียหายไปข้างหน้าเรื่อยๆ แล้วมันเป็นอย่างนี้ กระแสโลกเป็นอย่างนี้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ศาสนาต่อไปพระภิกษุจะเอาแค่ผ้าเหลืองห้อยคอไว้เท่านั้น เอาผ้าเหลืองห้อยคอไว้เท่านั้นแล้วจะเสื่อมไป” ศาสนาเสื่อม เสื่อมตรงไหน เสื่อมจากความเชื่อ มันไม่ได้เสื่อมเรื่องตำรับตำราณะ ตำรับตำราจะพิมพ์ได้มหาศาลเลย โรงพิมพ์จะมีมาก ต่อไป เห็นไหม ในอินเตอร์เน็ตเดี๋ยวนี้คอมพิวเตอร์เข้าอินเตอร์เน็ต เราจะอยากดูหน้าไหน เราอยากดูข้อไหน เรากดไปนี่เราจะรู้เลย ไม่ต้องไปเปิดหนังสือเลย เห็นไหม สิ่งที่ว่าการตำรับตำรามันจะมีมหาศาลเลย

แต่หัวใจคนนะมันเสื่อม หัวใจคนมันไม่เชื่อ ถ้าหัวใจคนไม่เชื่อ เห็นไหม หลวงตาบอกว่า ถ้าพูดถึงมรรคผลนิพพานนี้จะหัวเราะเยาะกัน มันจะเป็นไปได้อย่างไร มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร เมื่อเราปฏิบัติขนาดนี้ มันเป็นมาขนาดนี้ มันจะเป็นเรื่องอย่างนั้นได้อย่างไร มีแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือมีแต่ครั้งโบราณเท่านั้น

แล้วพระศรีอริยเมตไตรยต่อไปข้างหน้าจะมาตรัสรู้อะไรละ พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ข้างหน้าก็มาตรัสรู้เรื่องธรรมอันเดียวกัน ธรรมอันเดียวกันไง

ถ้าศาสนานี้มรรคผลนิพพานมีไม่ได้ ความทุกข์ในหัวใจเวลามันทุกข์ขึ้นมาทำไมมันสั่นไหวเราขนาดนี้ละ ทำไมมันทำให้เราถึงกับทำลายตัวเองได้เวลาความทุกข์เกิดขึ้น แล้วเวลามันดับ

ไป ถ้าความทุกข์มันอยู่กับเราโดยสัจจะความจริง เวลาเราประสบความสำเร็จ ทุกข์หนักๆ ขึ้นมา เราทนไม่ได้หรอก แล้วทำไมมันหายไป ถึงเวลามันผ่อนคลายไปทำไมเราพอกทนได้ล่ะ

สิ่งที่พอกทนได้ เห็นไหม โดยธรรมชาติของมัน มันเป็นอนิจจังทั้งหมดเลย แต่เพราะมีตัณหาความทะยานอยากมันไปยึด มันไปยึดสิ่งนั้น มันไปยึดมันถือมันสิ่งนั้นแล้วมันทนไม่ไหว ทุกข์คือความทนไม่ได้ของความรู้อะไรของหัวใจ สิ่งที่มีความรู้ของหัวใจทนไม่ได้นะ มันก็บีบบีบไฟไฟอย่างนั้น แต่จิตดวงนี้ไม่เคยตาย ทุกข์ขนาดไหนก็ไม่เคยตาย เราขนาดมีความทุกข์แล้วเรามาตัวตาย ใจก็ไม่ตาย เพราะเรามาตัวตายไป เราหมดจากชีวิตนี้ลมหายใจหมดออกไป ชาติขันธ์มันโดนทำลายไป แต่จิตดวงนี้โดนทำลายได้ไหม จิตดวงนี้ทำลายไม่ได้ จิตดวงนี้ต้องไปเกิดอีก ไปเกิดโดยธรรมชาติของมัน โดยสัจจะของมัน

เวลาเรามาเกิดนี่จิตนี้มาเกิด จิตนี้สำคัญที่สุด เห็นไหม จิตนี้มันเป็นจิตนิสัย คูชิ เวลาคนสงบเสงี่ยมคนเรียบร้อย เห็นไหม มาจากไหน มาจากความคิดของเขา คนเวลากระโชกโศกฮากคนที่ว่าเขาหยาบกระด้างมันก็เป็นมาจากใจของเขา ใจของเขานี้มันเป็นจิตเป็นนิสัย แต่ความค้นหาความทะยานอยากยังเป็นเรื่องหนึ่งนะ

คนเรานะสงบเสงี่ยมมากแต่ถ้าหัวใจเวลาจะคิดเอาเปรียบเขา มันทำด้วยความแนบเนียนมากนะ คนเรานี้ถ้ากระโชกโศกฮากมันก็เป็นสภาวะของกระโชกโศกฮาก เห็นไหม นี่กิริยาเท่านั้น แต่สิ่งที่เป็นอันตรายคือหัวใจ คือกิเลสในหัวใจ หัวใจมันเป็นธรรมชาติอันนั้น แต่กิเลสในหัวใจนี้มันสะสมอย่างนั้นมา แล้วกรรมวินัยจะมาชำระสิ่งนี้ไง

กรรมวินัย เห็นไหม ถ้าเราเชื่อเรามีศรัทธาที่เราจะมีความเชื่อ มีความเชื่อนี้แค่เริ่มต้นนะ เริ่มต้นเราจะประพฤติปฏิบัติ เริ่มต้นเราจะตัดแปลงตน เราบอกว่าเรามาทำบุญกุศลกัน เรามาวัดกัน เพื่อความสุข ความอุ่นวายนี้อย่างนี้ไม่ต้องการ สิ่งใดไม่ต้องการ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก สัตว์ เห็นไหม สัตว์ที่มันบินอยู่ตามธรรมชาติของมัน มันมีความอิสระเสรีภาพมากกว่ามนุษย์นะ มนุษย์นี่ว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ เห็นไหม แต่มนุษย์นี่ก็สร้างประเพณี สร้างวัฒนธรรม สร้างกฎหมาย มาเป็นโซ่ตรวนของตัวเอง สิ่งที่เป็นโซ่ตรวนของตัวเอง เห็นไหม เราก็ก็น่าไปติดในสมมุตินั้น มันก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง

แต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นสมมุติบัญญัติอันหนึ่งเหมือนกัน สิ่งที่เป็นสมมุติบัญญัตินี้เพื่อให้ใจนี้มันปล่อยวางเข้ามา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมนี้สอนให้ปล่อยวาง เราก็ว่างกันแล้ว เราก็สะดวกสบายอยู่แล้ว เราต้องการความสบาย เราต้องการความว่าง เราต้องการความสุขสบายของเรา เราปล่อยวางเฉยๆ แต่พียงภายในหัวใจเรามันไม่ได้ชำระไม่ได้แก้ไขเลย มันจะปล่อยวางอย่างนี้มันจะเป็นธรรมะได้อย่างไร

สิ่งที่ธรรมะ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ไปเรียนกับอาจารย์ดาบส เข้าสมาบัติ ๘ ใต้นี้ปล่อยวางอยู่แล้วด้วย แล้วทำเข้าสมาธิ เข้าสมาบัติ มันมีพลังงานของมันอีกด้วย พลังงานตัวนี้ เห็นไหม จะเข้าสมาบัตินี้มันจะไปได้ มันจะระลึกอดีตชาติได้ ทำอะไรได้ เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนที่ปฏิบัติ บุพเพนิวาสานุสติญาณนั้น ตอนนั้นยังไม่เป็นพระพุทธเจ้านะ ก็ระลึกอดีตชาติได้ แต่เพราะธรรมอันนี้มันระลึกได้ สมาบัติก็ฝึกได้ สิ่งใดก็ฝึกได้ แต่เวลาสิ้นกิเลสไปแล้ว เห็นไหม ความนึกอันนั้นมันถึงเป็นความจริง ความระลึกอันนั้นเป็นความจริงเพราะอะไร เพราะมันไม่มีกิเลส มันไม่มีสิ่งต่างๆ เข้าไปบิดเบือนให้มันเป็นไปตามความเห็นของตัว มันจะเป็นสักจะความจริง เพราะไม่มีกิเลสมันถึงเป็นมัชฌิมาปฏิปทา มันถึงเป็นความจริง มันถึงเป็นกลางอันนั้นไง

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีใจดวงนี้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา แล้ววางธรรมวินัยเอาไว้แบบนี้ แล้วธรรมวินัยนี้ถ้าเราถือตามธรรมวินัย กฎหมายนี้ไม่สำคัญเลย กฎหมาย ไม่ต้อง เราแค่ถือศีล ๕ กฎหมายจะไม่มี ความหมายเลยเพราะอะไร เพราะเราจะไม่เบียดเบียนกัน เราจะไม่ทำความผิดเลย แล้วศีลมันบริสุทธิ์ขึ้นไปขนาดนั้น

แต่นี้ไปปฏิเสธไง ถ้าเรานำพะ เห็นไหม เรานี้เป็นคนเนาใน เรานำในคือเราทำผิดพลาด ของเราอยู่ข้างใน แต่ข้างนอกเราจัดตั้งได้ เราจัดตั้งได้ เราทำรูปแบบได้ นี่คือโลกใจ โลกคือความเห็นสิ่งต่างๆ ที่เราเห็นกันอยู่ที่นี่ แต่ความเป็นจริงของธรรมคือในหัวใจอันนั้น ถ้าในหัวใจอันนั้นบริสุทธิ์ นี่ถึงว่าสัตว์ต่างๆ เขาไม่มีกฎหมาย เขาไม่มีระเบียบของเขา เขาบินไปได้ของเขาตามประสานก ปลาเขาก็ไปประสาของเขาได้

แต่เราเอากฎหมาย ถ้ากฎหมายเป็นความดี ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นกฎหมายที่ถูกต้องมาก แล้วกฎหมายที่ถูกต้องอันนี้ไม่ได้ไปบังคับใครนะ บังคับภิกษุ

ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก อุบาสิกา ก็ถือศีล ๕ ถือศีล ๘ เห็นไหม ถ้าถือศีล ๕ ถือศีล ๘ นี่มันจะไปทำผิดพลาดได้อย่างไร เห็นไหม

กฎธรรมวินัยนี้บังคับเรา แต่กฎหมายนี้บังคับสัตว์สังคัม สัตว์สังคัมทำอย่างอื่น ธรรมต้องทำตามกฎหมาย แต่เราเป็นคนร่างกฎหมายขึ้นมา เราร่างไว้เพื่อจะหลบหลีก ถ้าเราร่างไว้เพื่อจะหลบหลีก หลบหลีกเพื่ออะไร หลบหลีกไว้เพื่อมีอำนาจเหนือสัตว์โลก ถ้าใจของคนมันมีความสกปรกในหัวใจของมัน กฎหมายนั้นร่างขึ้นมาเพื่อตัว ร่างขึ้นมาเพื่อตัว เห็นไหม

นี่ว่าถ้าทำตามกฎหมายต้องทำตามวินัย พระภิกษุต้องเชื่อธรรม เชื่อวินัย เชื่อประเพณี วัฒนธรรม ต้องเชื่อกฎหมาย ต้องยอมเชื่อ เชื่อกฎหมายถ้ากฎหมายนั้นเป็นตามความเป็นจริง แต่ถ้ากฎหมายอันนั้นเขียนขึ้นมาเพื่อห่มุ่คณะของตัวเอง นี่มันก็ปฏิเสธไปสภาวะแบบนั้นถ้าจะปฏิเสธนะ แต่ว่าต้องมีอำนาจวาสนาบารมีถึงจะทำประโยชน์กับสังคัมได้ นี่คือการทำประโยชน์กับสังคัม

แต่ธรรมวินัยนี้ย้อนมาที่ตัวเอง อตุคาหิ อตุคโน นาโถุ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน คนนี้มีความทุกข์ในหัวใจนี้เผาผลาญมาก เราถึงชำระกิเลสของตน เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงย้อนกลับมาให้ดูใจของเรา ถ้าเราปรารถนาความสุขของเรา เราปรารถนาความเห็นของเรา เราต้องกระทำต้องเชื่อในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วตั้งขึ้นมาให้เป็นสัมมาสมาธิให้ได้ ถ้าจิตนี้เป็นความสงบเป็นสัมมาสมาธิขึ้นมาแล้วย้อนขึ้นมาดูกิเลสของเรา ถ้าย้อนขึ้นมาดูกิเลสของเรา กิเลสมันอยู่ที่ไหนล่ะ

กิเลสมันอยู่ที่กายกับใจ อยู่ที่กายนะนี่เพราะกายนี้มีความรู้สึก เวลาคนเรานี้หายใจเข้าและหายใจออกคนนั้นยังมีโอกาสอยู่นะ เวลาเราปฏิบัติใจ เรามีโอกาสใหม่ เราจะทำของเราได้ใหม่ ในเมื่อเรายังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออกอยู่ ลมหายใจเข้าและลมหายใจออกมันมีพลังงานคือธาตุรู้ในหัวใจนี้ ถ้าหัวใจมีธาตุรู้มันถึงติดในกาย ถ้ากายนี้กายเคลื่อนไหวอยู่ได้เพราะธาตุรู้มันเป็นพลังงานให้อุ่นเผาธาตุจันท์นี้อยู่ไม่ให้เน่าไม่ให้เปื่อย

แต่ถ้าเราตายออกไป เห็นไหม พลังงานตัวนี้คือธาตุรู้ตัวนี้ออกไปจากใจ พลังงานตัวนี้ออกไปจากใจ คนเราตายแล้วต้องเน่าต้องเปื่อย เห็นไหม นี่เพราะมีพลังงานตัวนี้มันถึงเอากายอันนี้เคลื่อนไหวได้ ถ้าเอากายเคลื่อนไหวได้มันก็ยึดกายของเรา เราปรารถนาความสุขปรารถนาว่าอยากมั่งมีศรีสุข เพราะให้มีความสุขทางโลก

สุขขนาดไหนถ้าหัวใจมันเราร้อนนะ อยู่ที่ไหนมันก็เราร้อน เห็นไหม ถึงต้องทำความสงบ
ของใจเข้ามา แล้วดูว่าความติดข้องของมัน กิเลสอยู่ที่กายกับใจ กายนะ กายอยู่กายเพราะอะไร
เพราะมันเป็นธาตุขันธ์ที่ว่ามันเป็นขันธ์มาร แต่ถ้าวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำลายขันธ์มาร
นี้ออกหมด เห็นไหม กายนี้ไม่ใช่กิเลส กิเลสอยู่ที่ใจ กิเลสไม่ใช่อยู่ที่กาย แต่กิเลสอยู่ที่กายเพราะ
ความหลงผิดในกายนั้น กายนั้นก็เป็ กิเลสขึ้นมา แต่ถ้าไม่มีความหลงผิดในกายนั้น กายนั้นสักแต่
ว่ากายนั้น เห็นไหม

กายนี้เป็นเหมือนกับผลไม้หนึ่ง ผลไม้ผลหนึ่งใจ ผลไม้ผลหนึ่งเราเด็ดผลไม้มา เห็น
ไหม ถ้าเราใช้ผลไม้ นั้น เรากินผลไม้ นั้น ผลไม้ นั้นจะเป็นประโยชน์กับร่างกายนั้น ร่างกายนี้ก็
เหมือนกัน ถ้าจิตนั้นพัฒนาในร่างกายนั้น ร่างกายนั้นจะเป็นประโยชน์กับใจดวงนี้ขึ้นมาให้เห็น
สภาวะตามความเป็นจริง ตามความเป็นจริงของธรรมนะ เราเข้าใจกันทางวิทยาศาสตร์ คนเราตาย
แล้ว ๗ วัน ๘ วันนี่มันต้องเนาไป มันต้องเปื่อยไปธรรมดา มันต้องพุดองของมันไป นี่มันเป็นเรื่อง
วิทยาศาสตร์ใช้ไหม

แต่ถ้าเป็นธรรม จิตสงบนี้ไม่มีมิติ จิตนี้นิ่งอยู่ไม่มีมิติอยู่ภายใน แล้วมันกำหนดกายขึ้นมา
ได้ ถ้ากำหนดกายขึ้นมาได้นี้ต้องคนมีบุญวาสนาคือว่ายกขึ้นวิปัสสนาเป็น ถ้าเห็นกายขึ้นมาได้มัน
จะแปรสภาพให้เห็นเป็นปัจจุบันนั้น แก้กิเลสต้องแก้กันที่ปัจจุบันเพราะปัจจุบันนั้นมันเห็นอาการ
แบบนั้น พอเห็นอาการแบบนั้นมันจะสลัดสังเวชมาก เริ่มต้นมันจะแปลกประหลาดจากความ
เป็นไปของมัน ทำไมเราเข้าใจผิด เราเข้าใจผิดเพราะอะไร เพราะความยึดมั่นถือมั่นของใจ มันจะ
ปล่อยวางตรงความยึดมั่นถือมั่นของใจ เห็นไหม

นี่กิเลสมันอยู่ที่ใจเห็นสภาวะแบบนั้น เพราะมันเห็นสภาวะตามความเป็นจริงของมัน
สภาวะธรรมเกิดขึ้นมานั้นมันเป็นความมหัศจรรย์มาก แต่มันเกิดขึ้นมาจากไหนล่ะ ก็เกิดขึ้นมาจาก
ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี่ไง ถ้าเรารักษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ผู้ที่มาบวชเรียนในศาสนา นี้ มาจรรโลงศาสนา นี้ ถ้าจรรโลงศาสนา นี้ก็
จรรโลงสิ่งนี้ไว้

แต่ถ้าผู้เข้าไปปฏิบัติ เห็นไหม ผู้ที่เป็นสมมุติสงฆ์ เราบวชมาโดยจตุตถกรรมโดยฉัตติ
ขึ้นมาสงฆ์ยกขึ้นมาในหมู่ของสงฆ์ ยกขึ้นมาในหมู่ของสงฆ์นี้เป็นสมมุติ เป็นพระโดยสมบุรณ์
สมบุรณ์โนโลก เห็นไหม โลกพระสมมุติ เห็นไหม แต่ถ้าการพิจารณากายเห็นตามเป็นความจริง

แล้วเห็นกายนี้แยกออกไปตามความเป็นจริง เห็นไหม แล้วปล่อยวางตามความเป็นจริง โดย
พระอัญญาโกณฑัญญะเห็นตามความเป็นจริง

“สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา”

มันเป็นธรรมดาของมัน แต่ไม่มีใครเคยไปเห็นมัน มันเป็นธรรมดาอยู่แต่พระอัญญาโกณฑัญญะเข้าไปเห็นมัน เห็นไหม สิ่งที่เกิดขึ้นนี้พระอัญญาโกณฑัญญะถึงเป็นอริยสงฆ์ขึ้นมา สิ่งที่เป็นอริยสงฆ์ขึ้นมาเพราะใจดวงนั้นเป็นสงฆ์ เห็นไหม ถ้าใจดวงนั้นเป็นสงฆ์ ใจดวงนั้นมันไม่มี
สัพพัตถปริมาส เห็นไหม ไม่มีความลบลบล้าง มันจะเป็นความผิดไปไหน

ธรรมวินัยทำให้ใจดวงนี้ประเสริฐขึ้นมา ความสุขอันนี้เกิดขึ้นมาเป็นความสุขเกิดขึ้นจาก
ใจ ใจดวงนั้นจะมีความสุขอันนี้มาก ความสุขอันนี้แล้วจะสงวนรักษาสิ่งนี้มาก เห็นไหม เพราะ
อะไร เพราะเราต้องก้าวเดินต่อไป เวลาเราสร้างบ้านสร้างเรือนสร้างตึกสูงๆ เห็นไหม เขาต้องทำ
นั่งร้านขึ้นไปเพื่ออะไร เพื่อจะประกอบให้บ้านเรือนหลังนั้นเสร็จขึ้นมา

นี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราสร้างฐานของเราขึ้นมา เห็นไหม เป็นพระอริยสงฆ์ขึ้นมาในหัวใจ
แต่บ้านเรือนยังไม่เสร็จเพราะอะไร เพราะโศคาปัตติมรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรคมันขึ้นไป
เรื่อยๆ นี่นั่งร้านอันนี้มันถึงต้องรักษา สืบถึงต้องบริสุทธิ์ ต้องรักษาดีเพราะอะไร เพราะตนเอง
หลอกตนเองไม่ได้ เราเป็นคนทำความผิดเอง แล้วเราไปนั่งสมาธิ เราเชื่อใหม่ว่าเราจะนั่งสมาธิ
ได้ ถ้าเราทำความผิดในตัวของเรา เราเห็นๆ อยู่เราทำความผิด เวลานั่งขึ้นไปมันก็จะหลอกตัวเอง

แม้แต่ศีลที่บริสุทธิ์ เวลาเรานั่งอยู่นี้ก็เลศนินิตมันยังหลอกต่างๆ มันยังหลอกให้เราหลงทาง
ได้ แล้วนี่เราทำความผิดขึ้นมาในหัวใจมันจะนั่งได้อย่างไร มันถึงว่าถ้าเข้าถึงอริยสงฆ์แล้วมันถึง
ไม่มีความผิดในหัวใจนั้น โดยเจตนาความผิดไม่มี แต่โดยความพลั้งเผลอของสติ ความพลั้งเผลอ
นั่นคือกรรมของสัตว์ เห็นไหม

สิ่งที่กรรมของสัตว์ พระถึงต้องมีการปลงอาบัติ การปลงอาบัติ กรรมนั้นคือกรรมนั้น แต่
การเริ่มต้นใหม่ถ้าไม่มีการปลงอาบัตินี้มันจะเกิดนิเวศธรรม นิเวศจะเกิดขึ้นมาในหัวใจ ถ้าเราทำ
ความผิด เราไม่สารภาพ การปลงอาบัติคือการสารภาพว่าข้าพเจ้าทำความผิดมา แล้วข้าพเจ้าจะตั้ง
สำรวมระวังจะไม่ทำสิ่งนี้อีก คือปฏิญาณตนว่าจะไม่ทำสิ่งนี้อีก แล้วเริ่มต้นจากเดี๋ยวนั้นขึ้นมา การ
นั่งสมาธิการปฏิบัติมันถึงจะลงตัวได้

ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วมันเป็นอาบัติโดยที่ว่ามีเจตนา มันก็เป็นอาบัติอยู่เพราะอาบัติ เป็นโดยรู้ก็มี เป็นโดยไม่รู้ก็มี ถ้าเรายังไม่รู้มันก็ไม่รู้ แต่รู้ขึ้นมาเราก็อ่านขึ้นมา เราต้องกำหนดปลงอาบัติขึ้นมา การปลงอาบัติอันนี้เพื่อที่จะแบบว่าสิ่งที่เราผิดพลาดไปนั้น ยกเว้นไป ยกพักไว้ก่อน แล้วสิ่งนี้ที่ว่ากรรมมันมีอยู่เพราะเราทำกรรมนั้นให้หมดไปไม่ได้ กรรมมันมีอยู่ เห็นไหม แต่เราพักมันไว้แล้วเริ่มต้นใหม่ ความเริ่มต้นใหม่คือการประพฤติกฎปฏิบัติใหม่

นี่มรรคมันถึงเจริญขึ้นไปเรื่อยๆ ความเห็นเจริญขึ้นไปเรื่อยๆ ถึงต้องรักษา เห็นไหม รักษาสิ่งนี้ไว้เพื่อเรา เพื่อความต้องการความสงบของใจ ใจต้องการความสุขมาก เวลาเราประพฤติกฎปฏิบัติ เราต้องการความสุข เราไม่ต้องการรับรู้สิ่งใดๆ เลย เวลาเราออกมารับรู้

เวลาเราซื้ออาหาร อาหารที่มีพิษเราก็ไม่อยากได้หรือ อาหารที่มีคุณประโยชน์เราก็อยากได้ สิ่งที่ยากได้ขึ้นมา เหมือนกันถ้าเราหาธรรมวินัย เราเชื่อที่ไหน เราลงที่ไหน มันก็ลื่นกินได้ด้วยความปลอดภัยใจ แต่ถ้าอาหารนั้นเป็นพิษ เห็นไหม มือของเรา ใจของเรา ใจที่สะอาดแล้วใจไม่เป็นแผล มันจะลงไปยาพิษที่ไหน มันก็เข้าไปไม่ถึงใจดวงนั้น เห็นไหม นี่ก็เหมือนกันอาหารที่จะเข้าปากก็เหมือนกัน ถ้าอาหารนั้นไม่เป็นพิษ มันก็เข้าปากเราโดยที่ร่างกายนี้ไม่มีเป็นพิษ ถ้าอาหารนั้นเป็นพิษใจ

สิ่งนี้ครูบาอาจารย์ถึงสงวนถึงรักษาเพื่อเราๆ นะ เพื่อลูกศิษย์อนุชนรุ่นหลัง ครูบาอาจารย์ผ่านสิ่งนี้ไปแล้วนะ ถ้าท่านไม่ทำอะไรเลย ท่านก็ผ่านของท่านไปสบายๆ แต่ท่านสงวนรักษาไว้เพื่ออนุชนรุ่นหลังไม่ใช่เพื่อตัวท่านเองเลย ทำประโยชน์เพื่อสัตว์โลกๆ

แล้วเราเป็นสัตว์โลกตัวหนึ่ง สัตตะผู้ซึ่งอยู่ เราต้องการทางออก ถ้าเราต้องฟังข้อมูลหลายๆ ฝ่าย แล้วเราใช้วินิจฉัยของเราว่ามันถูกต้องอย่างไร ไม่ใช่ฟังแต่ข้อมูล ฟังของเขานะ ว่านี้สังคัมมันจะสงบร่มเย็น ทำไมจะต้องมาปั่นป่วนสังคัมให้ไม่สงบร่มเย็น สงบร่มเย็นแบบที่ว่ามันเป็นโรคเป็นภัย กับสงบร่มเย็นโดยที่มันปลอดภัย มันต่างกันนะ สงบร่มเย็นแต่มันเป็นโรคเป็นภัย แล้วโรคภัยอันนี้มันจะทำให้ร่างกายนั้นเสียไปข้างหน้านั้น

เพราะความสงบร่มเย็นแต่ถ้ามันเป็นแผล มันเป็นโรคเป็นภัย เข้าโรงพยาบาลเขาจะฉีดยา เขาจะผ่าตัดมัน มันก็ต้องมีความเจ็บปวดบ้าง แต่ความเจ็บปวดนี้จะต้องทำให้ร่างกายนี้ปกติ ให้มันเป็นความปกติขึ้นมา เห็นไหม มันถึงว่าถ้าจะร่มเย็นเป็นสุข สังคัมจะร่มเย็นเป็นสุขก็ให้ร่มเย็นเป็นสุขโดยสัมมาทิฐิ ไม่ใช่สังคัมร่มเย็นเป็นสุขโดยที่ว่างกลบเคลื่อนกันไปๆ ว่าสังคัมร่มเย็นเป็น

สุข สังคมมันควรจะเป็นอย่างนั้น เราต้องมาเดือนร้อนกันทำไม เราจะเดือนร้อน เราจะทำของเรา ครูบาอาจารย์ทำ เราก็ช่วยเหลือครูบาอาจารย์ทำตามแต่ความสามารถของเรา

นี่มันเป็นการปกป้องศาสนาด้วยหนึ่ง มันเป็นการกระทำ การกระทำสิ่งใดก็แล้วแต่ มันจะเป็นบุญกุศลกับผู้ที่กระทำนั้น ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดีแน่นอน แล้วนี่ด้วยปกป้องธรรมวินัย ปกป้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องได้ดี สิ่งที่ได้ดีคือการกระทำของเรา อันนี้เราสมควรแก่กระทำ เห็นไหม

ความสุขของเราเกิดขึ้นมาจากเราสร้างอำนาจวาสนาบารมี ถ้ามีบารมีขึ้นมาสิ่งต่างๆ จะสมความปรารถนา ถ้าอำนาจวาสนาบารมีไม่มี เห็นไหม แข่งอำนาจวาสนาไม่ได้ แล้วขณะนี้เราจะทำอำนาจวาสนา จะทำความดี แต่มันก็ทำแล้วมันก็โดนกระทบกระเทือน ต้องกัดฟัน ต้องทน ทนกับสภาวะแบบนั้น ทนเพื่อทำคุณงามความดี ทำความชั่วแอบทำไม่มีใครรู้กับเรา ทำความดีทำต่อหน้าสาธารณะมันมีการต่อต้าน เราก็ต้องสู้ของเราเพื่อปกป้องธรรมวินัยของเรา เพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้อาหารของเราไม่เป็นพิษ เอวัง